

Novembre 2003
Núm. 101
4a. època

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

**L'ESPERIT I L'ESPOSA DIUEN: "VINE!"
ELS QUI ESCOLTEN QUE DIGUIN: "VINE!"**

AP 22,17

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

Novembre 2003
Núm. 101
4a. època

Fotografia de la portada:
Pujada al Santuari de SUBIACO

Imprimeix: Bengar Gràfiques
Lluís Companys, 62
GRANOLLERS

Dipòsit legal: B-2907-1996

SUMARI

- 3 **L'Advent**
P. Abat Josep Ma. Soler
- 5 **Isaïes, el profeta de l'Advent**
Ignasi M. Fossas
- 6 **¿Vols conèixer Déu cada vegada millor?**
Lluís Planas
- 8 **“Recolliu els bocins perquè no es perdi res”
(Jn 6:1-15)**
Josep de C. Laplana
- 10 **Sentir i veure el pas de Déu**
Lluís Juanós
- 11 **Administrar els béns de la terra**
Joan Chittister

CRÒNICA

- 14 **Estada al santuari d'El Miracle
Dies 15/16 de febrer 2003**
Maria Teresa Coll
- 15 **Resum de les conferències quaresmals
11-14 de març**
P. Lluís Planas - Mercè Ortigosa
- 17 **Dominica “Laetare” - març 2003**
Maria Carme Ferré i Margalef
- 18 **Dominica Laetare**
Punt doctrinal pel P. Abat Josep Ma. Soler
- 21 **Petita crònica del viatge a Valfermoso de las
monjas, a 38 kms. de Guadalajara,
del 30 de juny al 7 de juliol del 2003.**
Ma. Pilar Farràs

NOTIFICACIONS

- Els nostres difunts
- Calendari Activitats dels Oblats Benedictins. Any 2004

L'ADVENT

P. ABAT JOSEP MA. SOLER

Mentre l'Advent ens va fent entrar, amb la sàvia pedagogia de l'Església, en el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu, proposo als oblats lectors de l'Acull algunes reflexions sobre aquest misteri de la fe que celebrem en el temps de Nadal.

El Senyor surt com un espòs de la cambra, ens dirà una de les antífoes de Matines de Nadal (Sl 8). A partir aquesta afirmació voldria centrar-me en un aspecte bàsic de la realitat espiritual que l'Església ens vol fer viure en la solemnitat del Nadal: el Crist espòs. És des d'aquesta perspectiva que caldrà pregar, també, el salm 44 que canta les noces d'un rei. El tema del Crist espòs, el tornarem a trobar en l'antifona del Benedictus del dia de l'Epifania, expressat amb un seguit de frases que tenen una lògica aparentment contradictòria, però d'una gran profunditat teològica; en recordo només un fragment: "Avui l'Església s'ha unit al seu Espòs... i els mags corren amb presents a les noces del Rei".

I si ens haguéssim de representar una imatge que sintetitzés el que diré, suggereixo que sigui la icona de la Mare de Déu de Vladimir.

Quina relació té la icona de Vladimir amb el tema de l'espòs, de les noces? Recordem mentalment els trets més característics de la icona: és del tipus anomenat "Mare de Déu de la tendresa"; Maria mira l'espectador amb uns ulls una mica

tristos (de sofriment), té el cap inclinat cap al costat dret per afavorir que la seva galta toqui la del Nen, amb el braç dret sosté el Nen i amb l'esquerre inicia un gest que és mig d'abraçar i mig de mostrar el Fill. El Nen té tot el cap girat cap a Maria; amb una mirada entranyable,

que es fixa intensament en el rostre d'ella; passa el braç esquerre per darrera el coll de Maria i amb el dret fa el gest d'abraçar-la. És ben bé allò de *té l'esquerra sota el meu cap i amb la dreta m'abraça*, que diu l'estimada del Càntic dels càntics a l'estimat (Ct 2,6; 8, 2), l'esposa a l'espòs.



Repassem la imatge de la icona a la llum d'aquest text del Càntic i de les dues antífonas que he esmentat: Maria és la personificació de la humanitat sencera que acull la persona divina del Fill i li ofereix la naturalesa humana perquè pugui encarnar-se. El Nen és el Fill de Déu fet home; imatge del Déu invisible (cf. Col 1, 15) per manifestar al món l'amor entranyable que el Pare li té (cf. Jn 3, 16). L'abraçada, amb l'amor i la tendresa que expressa, no representa, doncs, únicament l'estimació d'una mare i d'un fill. Representa la misericòrdia i l'amor esponsal de Déu (és l'abraçada del Nen la que queda més clarament expressada en la icona) a la humanitat carregada de feblesa i de sofriment, però que recobra la serenor en veure's estimada, salvada per Jesucrist (el rostre de Maria expressa un cert sofriment, però alhora molta serenor). És l'abraçada de Jesucrist, l'Espòs, a l'Església, la seva Esposa, de la qual Maria és tipus. És l'expressió de la misericòrdia i la tendresa de Déu que s'apropa a la humanitat com a salvador i consolador. I Maria mira cap a l'espectador per transmetre amb la seva mirada la tendresa de Déu a cada persona, representada per ella mateixa.

La icona, doncs, expressa la relació personal de Jesucrist, de Déu, amb cada home i cada dona concrets.

Nosaltres som aquesta Esposa, en tant que membres de l'Església. S'entra a formar part de l'Esposa fonamentalment a partir del Baptisme; així ho expliciten diversos passatges del Nou Testament. I ho sintetitza bé el llenguatge imatjat de l'antífona de l'Epifania que he esmentat, quan diu: "Avui l'Església s'ha unit al seu Espòs celestial, perquè Crist, al Jordà, l'ha rentada dels pecats; els mags corren amb presents a les noces del Rei". Els mags són pagans; a formar part de

l'Esposa, doncs, a ser destinataris de l'amor entranyable de Déu, hi estan cridats tant els membres del poble de l'antiga aliança com els no jueus. Tothom. La icona representa, també, doncs, l'abraçada de Jesucrist a cadascú de nosaltres i la relació que hi ha d'haver en cadascun de nosaltres envers l'Emmanuel. A tots ens abraça Jesucrist.

En el Nadal, el Fill de Déu no ve com a jutge vindicador, ni només com a metge de les nostres ànimes. Ve sobretot com un Espòs enamorat de la seva esposa: la humanitat sencera. Com un enamorat de cadascú de nosaltres. Nadal és l'abraçada que Déu, per mitjà de Jesucrist, fa a cada persona batejada, i que vol fer -perquè també els estima- a tots els no batejats.

L'abraçada del Fill fet home iniciada en el Nadal i concretada per a cadascun en el baptisme, no és només una abraçada d'amor, que ja és molt si pensem en la desigualtat dels dos que s'abracen. És, també, una abraçada transformadora. Per això, la litúrgia de l'octava de Nadal ens fa exclamar "Oh admirable intercanvi! El Creador dels homes s'ha volgut fer home i ha nascut d'una verge; compartint la nostra humanitat, ens ha fet do de la seva divinitat" (I i II Vespres). El Fill no solament assumeix la naturalesa humana per rentar-nos, per reconciliar-nos amb Déu i purificar-nos. L'assumeix per santificar-nos, per fer-nos participar de la seva naturalesa divina. No només en el futur, després de la mort. Sinó ja ara, perquè els sagraments del baptisme i de la confirmació ens han fet temples de l'Esperit Sant, perquè participem de la vida de Déu per mitjà de la Paraula i els sagraments. Per això sant Lleó el Gran pot dir en aquella homilia clàssica de Nadal: "Adona't, cristià, de la teva dignitat" (*I In Nativitate Dni*; Lit. Hor., Of. lect. De Nadal).

Davant d'això, prenen tot el seu sentit aquelles indicacions de sant

Benet: "no anteposar res a l'amor del Crist" (4, 21); "no considerar res tant digne de ser estimat com el Crist" (5, 2); "no anteposar res absolutament al Crist" (72, 11). Dit d'una altra manera: estar sempre atents a l'abraçada que el Crist ens fa, sense que res no ens en distregui ni ens mogui a refusar -ni que sigui per una estona- aquesta abraçada. D'aquesta manera deixarem que l'abraçada sigui transformadora. I que l'Esperit Sant ens vagi "netejan de vicis i de pecats" perquè complim allò que ens pertoca segons el nostre estat "per amor del Crist" fins arribar en aquella caritat de Déu -en aquell amor de Déu que va transformant el nostre i el fa semblant al d'ell- que, en ser perfecta, foragita el temor (cf. RB 7, 67-70). És la conseqüència del nostre ser Esposa. Això vol dir procurar viure l'amor, la comunió, la intimitat, la joia profunda i serena, la pau, l'entusiasme i el vigor espirituals que fan superar l'anar tirant; això vol dir treballar la nostra abnegació per anar-nos identificant amb Jesucrist, estimat per damunt de tot, com diu sant Benet, fins al moment que l'"estimada -nosaltres mateixos- serà tota transformada en l'Estimat" per citar sant Joan de la Creu. I això no és poesia buida, és la realitat a la qual ens crida el Nadal. Una realitat que exigeix, també, la nostra disponibilitat a estimar i a servir els altres, perquè també són estimats per Jesucrist.

Que la vivència de la litúrgia del Nadal ens faci aprofundir el do que el Pare ens fa. Obrim-nos a la gràcia d'aquest Misteri de l'Encarnació, que és el Misteri d'un amor nupcial. Deixem que Déu renovi l'abraçada que va començar en el nostre baptisme. I procurem col·laborar-hi amb el nostre gest, ni que sigui maldestre, d'abraçar. Sentim-nos realment implicats en les noces del Fill de Déu. ∞

ISAÏES, EL PROFETA DE L'ADVENT

PER IGNASI M. FOSSAS



Les lectures del temps d'Advent tenen una unitat temàtica que els dona una riquesa especial. Durant la primera part d'aquest temps de preparació pel Nadal, giren entorn del tema de la segona vinguda del Senyor al final dels temps (allò que en llenguatge teològic s'anomena l'escatologia).

La tradició litúrgica romana ha escollit, per a aquests dies, uns fragments concrets del llibre del profeta Isaïes, un autor del qual sant Jeroni deia que més que profeta calia anomenar-lo evangelista. El missatge que transmeten és d'encoratjament, d'esperança, de consol. *Poble de Sió, que habites a Jerusalem, ja no ploraràs més. Així que el Senyor sentirà el teu crit d'auxili, s'apiadarà de tu i t'escoltarà.* El text del profeta

se situa, en bona part, en el retorn de l'exili des de Babilònia, a partir de finals del segle VI a.C., aquella dura prova que el poble d'Israel hagué de sofrir per voluntat de Déu, i que l'ajudà a fer madurar el seu amor i la seva fidelitat.

Trobem una i altra vegada l'expressió *aquell dia*. El profeta anuncia un temps futur de pau i prosperitat, de consol i d'ajuda, de retorn a la bondat original, en el qual hi participen fins i tot els animals i el cosmos (la pluja regarà els camps, el bestiar pasturarà en prats espaiosos, a cada muntanya els recs aniran plens d'aigua, la lluna brillarà com el sol i el sol brillarà set vegades més). Ja en el text d'Isaïes, l'anunci consolador del temps futur, del què passarà *aquell dia*, comprometia també el present

del poble exiliat a Babilònia. Era una bona notícia que es concretava ja en l'avui del poble de Déu i de cada creient.

Ara que, després de l'encarnació del Verb de Déu i de la seva ascensió a la dreta del Pare, ja som als darrers temps, la proclamació d'aquests fragments d'Isaïes ens situa alhora també en *aquell dia* que serà el darrer, el dia de la manifestació del Senyor amb el seu poder, i en l'avui de la nostra vida quotidiana. I en la litúrgia (i gosaria dir que en la vida sencera de tot cristià) les dues perspectives es fonen, fins al punt que descobrim que *aquell dia* ja és avui, encara que no ho sigui completament. De tal manera que el consol, l'esperança, l'encoratjament, el retorn a la bondat inicial, ja no és un missatge projectat vers el futur definitiu, sinó que comença a esdevenir una realitat actual, tan petita com es vulgui (petita com un gra de mostassa, deia el Senyor), tan fràgil i tan minsa com sigui, però ben real, ben present en la vida de l'Església i en la de cada cristià que, mogut per l'Esperit Sant, veu el món i els homes (germans seus) amb ulls transfigurats.

Descobrir això és trobar una perla, el tresor més valuós que es pugui imaginar. Per això el Senyor no vol que ens el quedem només per a nosaltres, sinó que envia els deixebles a predicar i anunciar que el Regne de Déu és a prop. L'Evangelí que ens salva primer de tot es rep, s'acull com la Bona Notícia; exigeix conversió i purificació per part nostra, però també ens estimula a difondre'l, a escampar-lo als quatre vents. La vida cristiana és un tresor que, paradoxalment, creix a mesura que es comparteix. ✨

¿VOLS CON...IXER DÉU CADA VEGADA MILLOR?

PER LLUÍS PLANAS



Podríem posar molts matisos al mot conèixer; perquè, de fet, hi ha moltes maneres de conèixer. Fem servir la paraula tant per voler dir que sabem qui és una persona, però sense saber els seus sentiments, ni les seves aspiracions, ni els seus desigs, etc; com també diem la mateixa paraula per significar una relació molt profunda i que per nosaltres

és molt important. Podríem descriure moltes variants que poden anar des de la més superficial, fins a la més íntima i que implica la més gran comunió.

Doncs bé, en temps de Sant Pau hi havia diferents grups als quals el fet d'explicar la seva experiència de la fe, passava pel contingut que donaven a la paraula conèixer; però el que vivien, els uns i els altres, era molt

diferent. L'apòstol Pau estava preocupat per la influència que podia tenir a la comunitat de Colosses un grup de persones que es pensaven que, per conèixer Déu plenament, calia introduir-se en el seu grup selecte que tenia les claus secretes de com fer-ho. S'adonava que el seu treball apostòlic podia anar-se'n en orris.

És per això que Sant Pau els escriu dient que, "prega per ells

perquè no es desviïn i demana, per a ells, la saviesa i la intel·ligència de l'Esperit". (Cf. Col. 1,9-14) Aquest seria el primer punt que ens pot anar molt bé de tenir en compte. Per nosaltres, que desitgem conèixer Déu amb la màxima profunditat, la primera condició és pregar perquè sigui l'Esperit qui il·lumini la nostra capacitat de comprensió. Però no és una qüestió a la qual només poden tenir accés aquells que són molt intel·ligents i han fet molts estudis; sinó que consisteix, sobretot, en la capacitat de cadascú de saber escoltar, sentir, la voluntat de Déu; ell ho ha dit amb aquestes paraules: "us faci conèixer què vol de vosaltres"

L'experiència de Pau sap en què consisteix la voluntat de Déu: i ens diu: " porteu una vida digna del Senyor, que el complagui en tot" Per Pau, conèixer Déu de veritat Déu no demana, repeteixo, ser molt savi, sinó que la pròpia

vida no desdigni de la de Déu, actuant d'una manera digna. I especifica més, aquesta manera de viure digna del Senyor, té uns fruits concrets: hom fructifica amb tota mena d'obres bones. Qui vulgui, per tant, conèixer cada vegada millor Déu ha de fer tota mena d'obres bones. Per Sant Pau el creixement de la fe, es a dir, el creixement en el sentit de Déu, passa a través de l'experiència d'obrar el bé. Però el cert és, i ho podem constatar moltes vegades, que obrar bé és fa feixuc i fins difícil en segons quines circumstàncies, perquè hi ha tantes coses que ens porten a fer el contrari!

Si ara ens tornem a fixar en el text de Sant Pau, continua dient que Déu, "amb el seu poder gloriós, ens enfortirà", ens farà forts per no perdre dues actituds que faran possible d'obrar el bé, i que, segurament, són unes de les actituds interiors que, entre els

creients, no hi són gaire presents. Ens ha dit: " perquè sigueu sempre pacients i constants amb alegria".

Com aquell grup de selectes, que, a Pau, no li agradaven gens ni mica, avui també podem trobar persones que, com aquelles, es pensen que no cal cap esforç per fer l'experiència de Déu, per conèixer Déu en la pròpia vida. Sant Pau, en canvi, quan ens parla de la paciència, ens està dient tot el contrari, conèixer Déu demana un treball llarg, i fidel; de fet, ha de durar tota la vida; però també ens hi ha afegit, no ho oblidem: constants amb alegria. Potser podríem sintetitzar el missatge de Pau amb aquesta proposta: ¿Vols conèixer Déu cada vegada millor?: aprèn a obrar el bé sempre amb alegria. Ara, només ens cal fer una cosa ben senzilla: mirar l'obra de les nostres mans, i mirar el nostre interior, o potser millor, mirar també la nostra cara, i veure si traspua alegria. ✨



“RECOLLIU ELS BOCINS PERQU... NO ES PERDI RES” (JN 6:1-15)

JOSEP DE C. LAPLANA

L'evangeli de sant Joan està ple de detalls que tenen caràcter simbòlic, és a dir que diuen més del que sembla a primer cop d'ull, i que amaguen un missatge que només copsen aquells que viuen en comunió amb l'Esperit de Veritat i d'Amor que amara tot el quart evangeli. Per entendre bé l'evangeli de sant Joan, cal llegir-lo des de l'interior del Cor de Crist, tal com ens és revelat en el discurs del Sant Sopar. Des d'aquesta perspectiva de comprensibilitat tot pren relleu, i detalls insignificants en aparença esdevenen translúcids per la veritat interna que, des de dintre, il·lumina tot l'evangeli de sant Joan. La túnica inconsútil de Jesús que no va ser dividida i la xarxa amb els cent-cinquanta peixos grans que no es va esquinçar evocuen la unitat substancial de l'Església que Crist ha volgut una i indivisa, com Ell i el Pare són u.

La frase que diu Jesús al final de la multiplicació dels pans: *“Colligite fragmenta”*: *“Recolliu els bocins que hagin sobrat perquè res no es perdi”* i la constatació que fa l'evangelista: *“ompliren dotze cistells de fragments d'aquests cinc pans d'ordi: eren les sobralles després d'haver menjat”* no es una simple anècdota ni un final feliç d'una història fantàstica; ben a contrari, és un detall ple de significat.

Els gestos que fa Jesús en la multiplicació dels pans són uns gestos rituals, que fan al·lusió directa a la santa Eucaristia: Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí... Ens trobem, per tant, en un context eucarístic. Quan Jesús ordenà





als deixebles: *“Recolliu els fragments”*, literalment s'està referint a les sobralles del pa multiplicat, però simbòlicament al·ludeix al pa eucarístic, però més que a la materialitat del pa consagrat es refereix als efectes que produeix l'Eucaristia en aquells que hi participen amb esperit de comunió, és a dir al misteri d'unitat que s'opera en aquells que formen amb Crist com un sol cos.

Jesucrist es manifesta gelós del do de Déu i no vol que se'n perdi res, malgrat la seva sobreabundància. *“Sancta sanctis: Les coses santes per als sants. No doneu als gossos allò que és sant”* (Didachè 5), *“No llenceu les vostres perles als porcs”* (Mt 7:6), *“Recolliu els fragments, perquè res no es perdi”*. Aquest *“que res no es perdi”* és el desig ardent del Cor de Crist, perquè aquesta és la missió trinitària per la qual Ell va entrar en aquest món i per la qual Ell ha donat la vida: *“Aquesta és la voluntat del qui m'ha enviat, que no perdi res del que m'ha donat, sinó que ho ressusciti el darrer dia”* (Jo 6:39). Crist, el Bon Pastor que aplega les seves ovelles en un sol ramat i amb un sol pastor, expressa de manera vehement el seu compromís fins al final a favor d'aquells que el Pare li ha donat: *“Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai, ningú no me'ls prendrà de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més*

que tot i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u” (Jo 10:28-30). I en la pregària sacerdotal del Sant Sopar Jesús donava compte al Pare de la seva cura pastoral: *“Mentre estava amb ells, Jo els conservava en el vostre nom, els qui m'heu donat, i no se n'ha perdut ni un de sol, fora del fill de la perdició, perquè es complís l'Escriptura”* (Jo 17:12).

Del Pare ve la voluntat d'aplegar en el Fill els homes que el pecat havia dispersat. El Fill és qui compleix fins a l'extrem aquesta voluntat del Pare. Però qui la porta a terme fins a la consumació és l'Esperit Sant, que el Fill envia des del Pare; digué Jesús: *“El Defensor; l'Esperit de la Veritat us guiarà cap al coneixement de la veritat completa. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà, ho haurà rebut d'allò que és meu”* (16:13-14). És l'Esperit qui, en nom de Crist Ressuscitat, aplega l'Església arreu del món. Els dispersos es congreguen en comunitat comunicativa, orgànica i vital, lligada a la persona viva de Crist com el cep i les sarments (Jo 15:4).

El nombre simbòlic dels dotze coves amb els fragments recollits ens suggereix en primer lloc el de les dotze tribus d'Israel; el poble jueu dipositari de les promeses bíbliques és el primer cridat. Però també, i immediatament, el nombre dels

dotze coves suggereix el dels dotze apòstols del nou Israel de Crist, enviats a tot el món a proclamar l'evangeli de Jesús. A més el número dotze és el de la plena universalitat (tres per quatre dotze), perquè indica els quatre vents tres vegades. Ens trobem en el context d'aquella pregària eucarística que reporta la Didachè, l'escrit més antic de l'edat post-apostòlica: *“Així com aquest fragment es trobava dispers sobre les muntanyes i s'ha aplegat per esdevenir un de sol, així sigui aplegada la vostra Església en el teu regne. Perquè vostra és la glòria i el poder per Jesucrist eternament”* (9:4).

L'Església aplegada dels quatre vents apareix com a comunió vital en la Veritat del Fill i en l'Amor de l'Esperit Sant, per a la vida del món i perquè el món cregui. I aquest misteri de comunió es reflecteix visualment, i més encara “místicament”, en la celebració eucarística en la qual apareix el cos de Crist sacrificat per nosaltres, perquè siguem u en Ell, en aquesta vida per mitjà de la comunió eclesial i sacramental, en l'eternitat en la plena visió i en la participació total i benaurada de la vida divina sense límits i per sempre. ✠

SENTIR I VEURE EL PAS DE DÉU

PER LLUÍS JUANÓS

L'avui del nostre món és i ha de ser per als cristians un lloc privilegiat on cercar enmig dels esdeveniments que ens envolten, el tresor amagat de la Paraula del Senyor. Però si volem que aquesta Paraula sigui "Bona Notícia", el missatge joíós i ple de sentit per al nostre present, cal que la cerquem apassionadament en el nostre viure diari, malgrat tantes dificultats que ens fan difícil de veure i sentir el pas de Déu que, a través dels fets més diversos i contradictoris, ens vol fer experimentar la seva presència salvadora.

Els cristians ens sentim solidaris de tots els homes en les aspiracions que eleven el món vers un ideal de fraternitat, de justícia, d'amor, de pau... però aquest impuls que anima la humanitat, perilla de veure's ofus-



cat per la intolerància, el rebuig, el pes latent de molts interessos egoïstes que impedeixen veure l'acompliment de tantes esperances i de tants anhels a què aspira el cor humà.

El camí vers Déu passa pel bell mig de les angoixes i els anhels dels homes que cerquen, potser sense saber-ho, aquell gruix d'Humanitat que ens dignifica, aquell desig de reconciliació total que Jesucrist ens ha obtingut. Conscients que tots fem camí amb les nostre grandeses i misèries, implicats tant en el que hi ha de bell i de bo, com en el que hi ha de mal i de tragèdia, els cristians som enmig del món, testimonis d'una esperança immensa nascuda de la mort i de la resurrecció del Senyor. Àdhuc enmig dels drames que ens sacsegen la vida, el cristià no pot limitar el seu horitzó a les contingències humanes.

Déu ha posat a les nostres mans una gran esperança i una gran exigència. Tal com diu la carta als cristians Hebreus, l'esperança que ens dóna la fe que professem és que Déu, malgrat les nostres infidelitats, malgrat la nostra implicació en el mal del món, és fidel a les seves promeses i gràcies a la sang de Jesucrist que ha vingut a complir la voluntat del Pare, hem estat rentats de tota culpa i fets dignes de participar de la seva glòria per pura gràcia, més que pels propis mèrits. I aquesta prova del seu amor exigeix per part nostra una resposta d'amor: configurar la nostra vida a la del Crist, per inserir-nos amb Ell en el seu misteri d'obediència filial.

És la fidelitat en aquesta exigència allò que ens ha fet mereixedors d'aquesta participació plena en la

vida de Déu. L'obra reconciliadora de Déu ha estat acomplerta una vegada per totes gràcies a la Pasqua de Jesucrist. Per la seva mort i resurrecció tenim accés a aquell "recinte sagrat", és a dir, el temple del seu propi cos que és l'Església, cridada a ser sagrament de salvació per a tota la humanitat redimida. Però mentre esperem la realització plena d'aquesta obra, els cristians som enmig del món llavor del Regne, llevat d'un món nou que sofreix i gemega entre clarors i ombres fins a veure realitzada aquella glòria que s'ha de revelar en nosaltres.

Som portadors d'una llum que no podem amagar als ulls de tants homes i dones que cerquen de ser il·luminats per la claror del Crist. Creients com som, la nostra fe ens possibilita de veure totes les coses amb un esguard nou i mantenir viva aquesta llum capaç d'il·luminar amb un nou sentit les realitats humanes.

Més enllà dels nostres èxits o fracassos, somnis i quimeres, la nostra adhesió al Crist ens ha de fer constants en la construcció del Regne que esperem, assumint les nostres responsabilitats quotidianes, amb l'íntima certesa que tot el bé que ara obrem per amor del Crist i als germans és llavor i promesa d'uns fruits pels quals també el Crist va donar la vida.

No hi ha res d'amagat que tard o d'hora no hagi de ser descobert, ni res d'obscur que tard o d'hora no hagi de ser revelat. La Història, i tota la realitat que espera ser transformada pel Crist, avança amb nosaltres o malgrat nosaltres vers el seu acompliment definitiu. ✪

ADMINISTRAR ELS BÉNS DE LA TERRA

PER JOAN CHITTISTER¹



La Regla de Benet no tracta, de manera explícita, de la gestió de la propietat, ni tampoc del conreu de la terra. Allò que interessa a Benet és l'actitud que les persones prenen vers tot el que existeix. Aquesta manera d'entendre la vida ha durat més de 1.500 anys i pot ser tan important per a la nostra generació com ho fou en temps passats.

Per què? Perquè la regla de vida dels monjos que segueixen Benet de Núrsia no es fonamenta en "dominar" la terra, com han dit alguns lectors del Gènesi, sinó que la teologia de la vida de Benet es basa, clarament, en el passatge del Gènesi que ensenya que la humanitat va ser posada en el jardí de l'Edèn perquè "el conreés i el guardés" (Gn 2,15).

Benet exigeix al monjo cinc qualitats que atenyen la manera com els

monjos fan ús de les coses de la terra: la lloança, la humilitat, l'administració, el treball manual i la comunitat. Cadascuna d'elles està destinada a permetre que la creació continuï creant.

El monaquisme benedictí arrela la persona a una comunitat de lloança. Els monjos són persones que enfoquen la vida en positiu, i les seves actituds són modelades per la recitació diària d'una salmòdia que subratlla l'esplendor de Déu en la naturalesa i en la bondat, i el fort lligam entre tot allò que integra el cosmos. "Beneïu el Senyor, sol i lluna", prega el monjo. "Beneïu el Senyor, llum i tenebres, beneïu-lo, núvols i llamps" continua recitant. "Beneïu el Senyor, peixos i monstres marins, beneïu-lo, tots els ocells". No és doncs una religiositat trista i de condemna. En l'espiritualitat

monàstica, tot el que existeix és bo i ha de ser tingut en compte, honorat i reverenciat. No es pot prescindir de res; no hi ha res que no tingui valor per ell mateix; no hi ha res que no tingui una finalitat; no hi ha res que li manqui bellesa, qualitat i bonesa.

Per tant, per a qui té una visió monàstica de la vida, prendre alguna cosa de la terra i no substituir-la; la destrucció sense possibilitat de restitució a la seva propietària, la terra; tenir quelcom sense millorar-ho, és violar l'aliança de la vida. De fet, a l'Edat mitjana, repoblar els boscos d'Europa, recuperar les llacades de França, i irrigar el camp d'Alemanya, era quelcom summa-ment monàstic. I és un do monàstic, en una època en què es destrueix amb tota impunitat, reconèixer el valor de totes les coses, reciclar en

lloc d'abocar deixalles, conservar l'energia en lloc de contaminar, agenciar en lloc de desfigurar el medi ambient, per tal que tot el món sencer pugui ser lloança.

La humilitat benedictina - la idea que cadascú ocupa un lloc en l'univers que és únic però no dominant, meravellós però no determinant - constitueix un antídote contra l'excés en totes i cadascuna de les coses. En la visió benedictina de la vida, els monjos han de tenir el necessari i ni una sola cosa de més: una habitació petita, els estris del seu ofici, una dieta equilibrada, roba senzilla i bons llibres. Està clar que el monjo ha de rebre el que necessita. Però, d'altra banda, el monjo no pot acaparar res de res, a fi que els altres puguin, també, tenir els béns de la vida. A la Regla de Benet podem llegir al cap 55,9 "En rebre els vestits nous, han de retornar sempre al mateix temps els vells, que cal guardar per als pobres al vestuari". Cap de nosaltres, en altres paraules, no té dret exclusiu sobre els fruits de la creació.

Fou la humilitat i l'arrelament en el lloc que això significa, el que va portar els monjos de l'Edat Mitjana a proporcionar llocs de refugi als

pelegrins pobres, i a allotjar els seus novicis de procedència noble en espais comuns i cel·les senzilles, al costat dels monjos de procedència pagesa i incultes. Fou la humilitat el que va motivar que els monjos es preocupessin de la terra, en lloc de limitar-se a viure d'ella.

En una època que predica l'evangeli de l'individualisme i del capitalisme de "lliure mercat", l'espiritualitat monàstica és un do ofert a una societat empobrida en benefici de l'oligarquia dels poderosos. La humilitat benedictina es dreça, amb senzillesa, davant el consumisme àvid i flagrant, i també davant el fet que un terç de la població mundial - els europeus i els nord-americans - consumeixen els dos terços dels recursos del planeta. La realitat és clara i simple: ningú no pot, a consciència i per una qüestió de drets humans, consumir el que pertany a un altre.

L'administració és una actitud monàstica que s'estén al llarg de la Regla. El monjo ha de tractar els utensilis i els béns del monestir com si fossin vasos sagrats de l'altar. Se li recorda, a l'abat, que haurà de donar compte del seu govern. Se li diu que tingui present que l'objectiu no és la

pròpia preeminència, sinó el benefici dels monjos. Al majordom del monestir se li diu que administri els recursos de la comunitat "com un pare" sol·licit amb els malalts, els infants, els hostes i els pobres (RB, 31). Ni la vida monàstica ni cap aspecte d'ella existeix per ella mateixa, ni en benefici propi. Allò que el monjo té i fa és sempre per al bé de l'altre.

Fou el treball manual el que va fer del monjo un co-creador d'un univers en què la creació segueix creant diàriament. Quan s'ha fregat el terra, reparat una cadira, pintat una paret, desbrossat un terreny o netejat una màquina, el terra, la cadira, la paret, el terreny i la màquina esdevenen importants per a un mateix, perquè hom es fa responsable de la seva vida.

Però la responsabilitat pel que fa a la vida és el que més s'ha perdut en el món modern. A la societat d'utilitzar i llençar no hi ha res que es miri com a posseïdor de vida, sinó que les coses tenen només una utilitat temporal. Conseqüentment, hem omplert els nostres abocadors d'envasos de poliestirè que alguna vegada hem mig utilitzat i després hem llençat de tal manera que ja mai





més no utilitzarem, mentre anem sepultant la raça humana amb les nostres escombraries.

El fet de no saber de primera mà quant de temps es necessita per netejar una riera contaminada, o quant de temps es necessita perquè creixi un arbre, o per dispersar la pluja àcida de les indústries contaminants, o els efectes que produeix tirar ampolles als nostres llacs... fa que totes aquestes coses no tinguin cap significat per a nosaltres.

Finalment, el monaquisme benedictí està arrelat a una comunitat humana estable. A la comunitat monàstica del s V, quan l'esclavitud era considerada com una de les condicions humanes naturals, els membres de la comunitat monàstica vivien en igualtat de condicions, nobles i pagesos, savis i analfabets, colze amb colze... Ningú no era considerat criat, lacai o colonitzat per un altre, tots tenien el mateix dret objectiu sobre els béns de la comunitat. Únicament el concepte de "suficient" regulava la distribució dels béns en la comunitat monàstica. " Que el qui no necessita tant en doni gràcies a Déu i no es posi trist - diu la Regla - i, en canvi, el qui necessita més, que senti la humilia-

ció de la seva feblesa..." (RB 34,3-4). En aquella societat, que considerava que el que s'havia de buscar eren les riqueses internes, la idea d'acumular béns era un signe clar de caràcter feble.

Ha arribat el moment de considerar una feblesa de caràcter les nostres pautes de consum compulsiu i de capitalisme insaciabla. Ha arribat el moment de comprendre que la resta del globus no és el nostre pati de mals endreços perquè en fem el que vulguem. És el nostre jardí per "conrear-lo i guardar-lo"...

Si comencem a veure, pensar i viure d'una manera diferent a les generacions anteriors, podem aleshores cultivar el suficient per alimentar tothom. No solament podem pouar aigua dels deserts, sinó que la tindrem neta, clara, i sanejada. Tindrem el paper necessari a un cost raonable, perquè haurem anat substituint els arbres que ens cal per fer-ne... Tindrem un món en què tots rebrem un salari just pel treball de les pròpies mans. Tindrem un món on formar part d'una nació subdesenvolupada sigui un veritable repte, no un estat de vida, no una malaltia terminal, no una aflicció sense esperança de guarició.

Si comencem a mirar les coses amb una visió monàstica, podem salvar novament la civilització. Veurem totes les coses de la vida com a bones i ens negarem a dominar-les i a perjudicar-les. Tindrem la humilitat necessària per reconèixer el nostre lloc en l'univers, i respectarem, reivindicarem i reanimarem la vida que ens envolta...

Thomas Merton deia: "Cal prendre Déu i la creació conjuntament, i veure Déu en la creació i la creació en Déu sense separar-los. Aleshores tot manifestarà Déu, en comptes d'amagar-lo o trobar-nos en el seu camí com un obstacle". La visió monàstica ens crida a veure els arbres i les muntanyes del nostre temps formant part de la glòria de Déu i a tractar-los com lògicament correspon. ✂

(1) *Del llibre Odres Nuevos Antología de una visión espiritual de Joan Chittister. Sal Terrae 2003.*

ESTADA AL SANTUARI D'EL MIRACLE

DIES 15/16 DE FEBRER 2003

MARIA TERESA COLL

Els dies 15 i 16 de febrer els oblats vam estar al Santuari d'El Miracle. Foren uns dies deliciosos per poder desconnectar de les ocupacions diàries i connectar plenament amb Déu. Les darreres recomanacions que va fer el pare Lluís als organitzadors, foren que aprofitéssim el temps espiritualment, per la Paraula que pròdigament ens donarien els monjos, que fruïssim de la natura i, si podia ser, que féssim un "empat".

No estem gaire avesats a poder contemplar "in situ" els canvis que ens ofereix la natura. Tinguérem de tot: boira espessa, plugim, neu discreta i, havent passat Cardona, el panorama va canviar sobtadament: encara hi havia arbres per terra, cremats en l'incendi de 1994 (?) recoberts de la neu caiguda a la matinada i que mostraven uns branquillons blanquíssims...

La vigília, divendres 14, estàvem neguitosos per les notícies de la

premsa i de la televisió. Per un costat la reunió internacional del Consell de Seguretat de l'ONU i, per l'altre, el mal temps que preveïen per tot Catalunya. Així i tot, una colleta de quaranta-dos acudírem puntualment a la crida que ens feia el Senyor per boca del profeta Osees (2,16): "la conduiré al desert i li parlaré al cor".

I sí, el Senyor ens va parlar, de primer pel pare Alcuí: "Correspondre a l'amor que Déu ens té". Va anar desgranant idees adients sobre aquest punt.

Després de sopar, el pare superior, Josep Ma. Sanromà, ens va posar al corrent dels projectes a realitzar al Santuari, en especial de la instal·lació de quatre campanes que escamparan els seus sons als fidels de la comarca tot recordant-los: "Si avui sentiu la seva veu, no enduririu els vostres cors" (Sl 94,8). Serà una bona oportunitat per adonar-se que el Senyor ens crida.

Diumenge al matí, la segona con-

ferència del pare Alcuí amb el tema "Maria en la infància de Jesús": Natzaret, el dubte de Josep, Betlem, els mags, la fugida a Egipte, el jove Jesús al Temple, etc.

Les Eucaristies i les pregàries amb la comunitat de monjos ens van ajudar a aprofundir la Paraula de Déu i, com Maria, guardar-la en el nostre cor.

Un bon amic que ens va acompanyar m'ha enviat les seves impressions. Deia: "He tornat molt edificat d'El Miracle. Els teus amics són excel·lents. En destaco la bondat, l'espiritualitat, la devoció i la disciplina. Dóna gust de veure l'ambient que es respira entre els oblats benedictins. La total catalanitat també ajuda a trobar-te, entre ells, senzillament com a casa".

Vam sortir d'El Miracle amb un sol preciós que il·luminava les neus del Cadí, dibuixades en la llunyania, amb un color rosat que enamorava. ☺



RESUM DE LES CONFERÈNCIES QUARESMALS

11-14 de març

P. LLUÍS PLANAS - MERCÈ ORTIGOSA



“Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi” (Ap 3,20).

Amb aquesta invitació sugge-

rent van començar les quatre conferències d'enguany, a càrrec del pare Lluís Planas, totes quatre centrades en la pregària com a resposta a la Paraula de Déu. El tema general era **La glòria de Déu en nosaltres.**

Cal saber escoltar, ens diu, la seva veu, que trobem a les Sagrades Escripures, i donar-li resposta amb la nostra vida i la nostra pregària, el model de la qual és el Parenostre. Aquesta pregària bibli-

ca no tornarà infecunda si ens deixem prendre per Jesucrist, i hi responem segons la seva voluntat.

Déu mai no ens fa violència, demana el nostre consentiment per obrar en nosaltres, però si li preguntem què ens demana, ens respondrà que ens demana la vida. La vida de pregària és fonamental en la fe, ja que ens fiem del Senyor. Hem de demanar-li que ens ajudi a obrir-nos a ell, mirar-li els ulls i, il·luminats per aquella mirada, esdevenir capaços de seguir-lo. Aleshores, els altres éssers humans el veuran en nosaltres.

En cadascú de nosaltres Déu hi veurà pobresa, però amb el seu ajut podrem compartir la saviesa divina, la fortalesa i l'amor. Estarem en comunió per compartir-ho tot i fer-ne participar als altres.

Ell s'ha donat per amor i nosaltres hem de fer el mateix. Deixar-lo obrar en nosaltres i, a poc a poc, però fidelment, dia rere dia, correspondre-li per anar entrant en aquell nivell de confiança que ens farà ser-ho tot en ell, i, amb ell, donar-nos al pròxim amb obres de misericòrdia.

Si obrim la porta se'ns farà un regal: Déu mateix i els germans, perquè hem d'aprendre a ser un regal els uns per als altres.

La segona conferència és referent al Sl 51/(50): *Déu meu, crea en mi un cor ben pur*. Crear, aquesta és la glòria de Déu. Crea, Senyor, fes que el meu cor estigui amarat de tu. Que cada dia aprengui què vol dir estimar. Que vegi en els altres la teva imatge. Recrea totes aquelles coses que fan ferm el meu esperit.

La vida té sentit quan saps que Déu t'ha creat. Conscient de la teva petitesa, li demanes que et converteixi, que et lliuri de la culpa i et

creï un cor nou, que serà la glòria de Déu quan serà amarat de pregària. Glòria significa l'honor, la importància i l'autoritat; la glòria té un sentit com de fama. Obrar segons els criteris de Déu és tenir una bona fama.

Ell ens escull a cadascun de nosaltres i ens regala allò que ell és. L'home és impregnat de l'Esperit de Déu que el va transformant a la seva imatge.

Que sapiguem viure amb il·lúsió i amb amor aquestes realitats.

El tercer dia ens invitava a entrar en la pròpia història, tot seguint el salm 136/(137) *Perdura eternament el seu amor*. Reflexionem per descobrir la pròpia història per veure com la petjada divina s'ha posat en la nostra vida. Quan prenem consciència de com Déu se'ns acosta i ens perdona perquè ens estima, anem fent un pas de maduresa. Aquesta lectura és constant en el poble d'Israel. El poble de Déu va descobrint com el Senyor el condueix. *Perdura eternament el seu amor*. És un model de pregària, és un salm que s'ha de llegir pausadament tot meditant la pròpia història. L'home, aleshores, és impregnat per l'Esperit de Déu, per ell es va transformant la pròpia vida i esdevé imatge de la vida divina

En les situacions de martiri del poble, el Senyor Déu l'ha anat assistint i sostenint, la comunitat de creients ha estat guiada i ha pogut portar la creu per la seva fe. L'important és descobrir totes les situacions en les quals podem dir *Perdura eternament el seu amor*.

La nostra història és en mans de Déu; ell ens guia amb la seva saviesa. La imatge i la realitat són el baptisme, on renunciem a totes les obres de la carn. El pecat és la

causa que la glòria de Déu no resplendeixi en nosaltres. Cal posar-nos a les seves mans i deixar-lo fer. Déu és més íntim que la nostra intimitat; cal confiar en ell i deixar que ell mateix es faci càrrec de nosaltres per tal que puguem ser la seva glòria.

La presència de l'Emmanuel. La darrera conferència, l'encapçala aquest títol. Amb l'Emmanuel, el Pare ens ho regala tot, ens vol saciar del seu amor i, d'aquesta manera, fer-nos vèncer la por. L'amor de Déu es diposita en el nostre cor i aleshores comença un procés de creixement, de maduresa: anem entenent què és estimar.

Aquest amor ens ha de portar a la negació de nosaltres mateixos i, en això, és fonamental de tenir present que Déu mai no ens força: ell espera. El que cal és buscar-lo i demanar-li ajuda.

La nostra història és la de la paciència de Déu; ell ens deixa fer-ne l'experiència, i aquesta experiència donarà sentit a la nostra vida i, amb il·lúsió, anirem aprenent a ser com Ell.

Viure l'encontre de dues llibertats per tal que l'home sigui recreat i, mitjançant la nostra obediència a la seva Paraula, aconseguim la conversió. Hem de ser capaços d'agafar la Paraula de Déu, acollir-la i estimar-la per fer-ne vida pròpia. Sant Benet ens ho demana en el c. V i en el segon graó del c. VII en especial, però tota la seva doctrina està amarrada d'aquest esperit de no seguir els propis volers per fer la voluntat del Senyor.

L'Eucaristia ens ajuda a aconseguir que, al final d'aquesta experiència de Déu, ell ens agafi i arribem a ser la seva glòria. ∞

DOMINICA “LAETARE”

MARÇ 2003

MARIA CARMÉ FERRÉ I MARGALEF



“Laetare” és un temps de verb llatí que vol dir “alegreu-vos”. Aquesta invitació a l'alegria és un tast i una preparació per a la Pasqua que s'acosta. La Pasqua: la salvació de tota la humanitat per l'amor immens de Déu que ens dona el seu Fill únic. A la missa conventual vam reviuir aquest misteri de la creu i la resurrecció tot manifestant la nostra joia i el nostre agraïment.

Després del dinar, que és sempre una ocasió de convivència fraternal, vam anar al cambril on el nostre goig va augmentar amb l'en-

trada de tres germans: Mercè Soley i Puig, de Lliçà d'Amunt, Mercè Fumanal i Castro de Vilanova i La Geltrú i Jordi Gubern i Prat de Sabadell. En l'homilia, el pare Lluís es va referir a tres capítols de la Regla: el Pròleg, “De les menes de monjos” i “Com s'ha d'admetre els germans” i els va relacionar tots tres amb el nostre cor, tot indicant com hem de viure ben atents als moviments interiors per habitar-nos a la senzillesa i la puresa de vida.

A continuació el pare abat ens va rebre a la sala de la façana. Va

parlar uns moments del pare Estanislau Llopart, que acabava de morir després de trenta anys de vida eremítica. Va remarcar que era un home “pacíficat”, que resplendia una pau profunda i que la comunicava amb cor joiós. La lliçó doctrinal que ens va donar ja consta, apart, en aquest mateix butlletí.

Va ser un dia de germanor i de festa per tots els oblats. Agraïm al Senyor la incorporació d'aquests tres germans que han començat a fer camí sota el mestratge de sant Benet i a l'empara de Montserrat. ∞

DOMINICA LAETARE

PUNT DOCTRINAL PEL P. ABAT JOSEP MA. SOLER

Déu vos guard, i bona tarda per trobar-me amb els germans oblats i oblates, perquè és un motiu de goig i, sobretot, poder-ho fer dos cops l'any.

La primera cosa que voldria fer és felicitar-vos pels tres nous germans que avui han començat el seu novi-

ciat, i assegurar-los, una vegada més, la comunió i la pregària de la comunitat, tant pels tres que han començat, com per tots vosaltres i pels altres oblats que no han pogut venir, per viure l'espiritualitat de sant Benet.

Abans de començar a relacionar alguna cosa amb la vida de la comunitat i del santuari de Montserrat,

voldria dir algunes paraules. Un tema que aquests dies tots portem al cor és la preocupació per la guerra de l'Iraq, la preocupació per tota forma de violència.

Una de les coses que probablement molts coneixeu perquè hi heu estat, com jo, que també vaig tenir la sort d'estar-hi, és Terra Santa. I encara que els mitjans de comunicació (ràdio, televisió, diaris) aquests dies parlen molt de l'Iraq i parlen poc de Terra Santa, la situació d'aquesta contrada és també molt greu, ja que estan construint un mur de separació de vuit metres d'alt, per separar el territori d'Israel i el territori palestí. I tiren pel dret, és a dir, marquen sobre un mapa per allà on ha de passar el mur i, si pel mig hi ha una casa, doncs la casa se'n va a terra i el mur passa per allà.

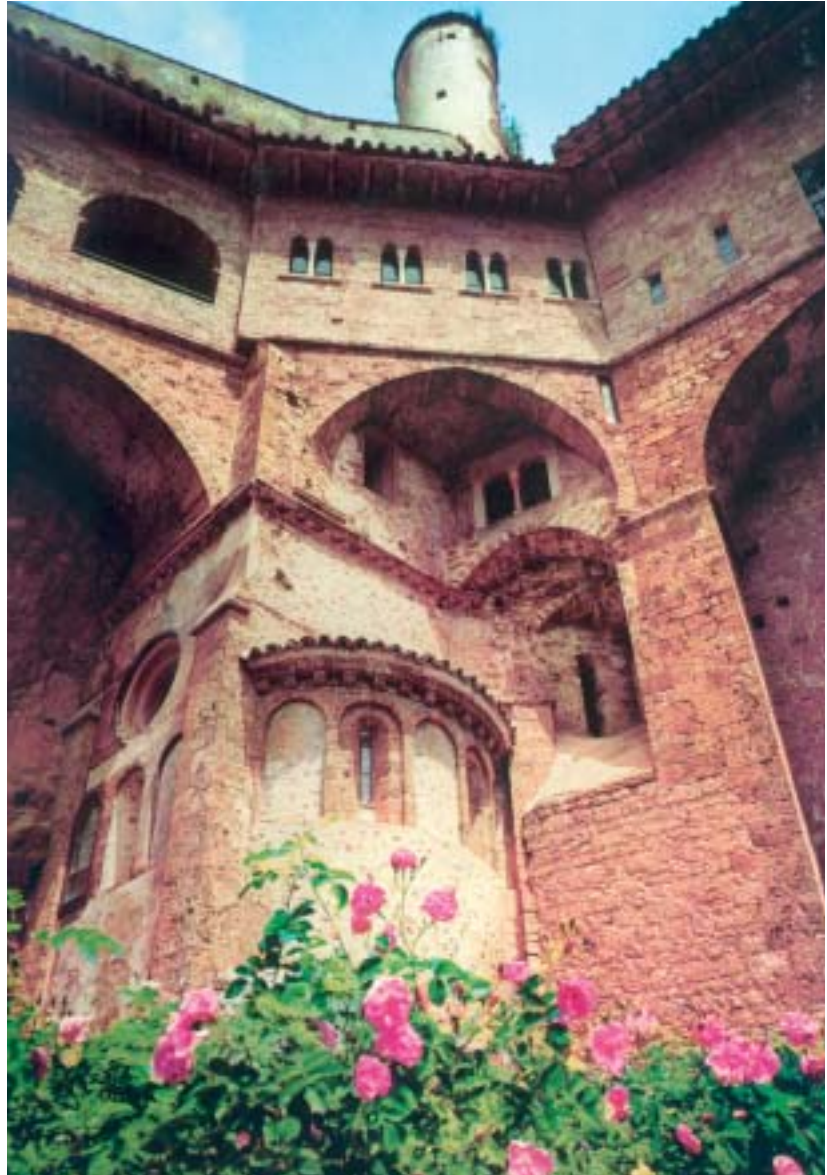
Hi ha hagut una petició de solidaritat i de socors, i de fer el que sigui possible, per part dels cristians de Terra Santa, perquè això afecta tothom. Jo diria que no es pot dir que uns són bons i els altres són dolents. Tot està molt barrejat; però sí que n'hi ha que pateixen més aquesta situació. Són les comunitats cristianes àrabs, que són mal vistes per uns pel fet de ser palestinescs, i ho són pels altres pel fet de ser cristians i no musulmans. Per tant, és un dels temes que hem de portar a la pregària, apart d'altres situacions de guerra i de violència, a l'Àfrica mateix, i igualment podríem parlar d'altres parts del món. És a dir que, aquests dies, d'una manera especial en aquesta època de la història, ens preocupa el tema de la pau.



Aleshores és evident que, perquè al món hi hagi pau, és important que hi hagi cors pacificats, i és així com nosaltres podem portar a la pregària el tema de la pau, perquè Déu toqui el cor dels responsables per tal que puguin trobar camins de diàleg, d'entesa, camins que no es posin en camí de destrucció i de mort.

També és important que els qui preguem per la pau, i perquè Déu ens escolti en la nostra pregària per la pau, de fer un treball per pacificar el nostre cor, per reconciliar el nostre voltant i, en aquest sentit, tenim una bona guia en la Regla de sant Benet. És una característica dels monestirs benedictins perquè, com sabeu, un dels lemes que es troba a la porta de molts monestirs és la paraula PAU. Aquí, a Montserrat, el revolt del Pax Vobis ja és un desig de pau i, per tant, una característica en el fons de tota persona que es vulgui centrar en la vida de Jesús i en la vivència de l'Evangeli.

Del que sant Benet ens diu sobre la Pau, voldria destacar la primera frase que trobem a la Regla sobre el tema. La primera frase directa en la qual ell mateix diu: *busca la pau i procura aconseguir-la*. És el camí d'avançar cap a Déu, el Déu de la pau, a través d'aquell que és el Príncep de la Pau, que és Jesucrist. *Busca la pau i procura aconseguir-la* és una cita del salm 33 que sant Benet ens proposa com un programa de vida. Busca la pau! Perquè no podem dir mai ara ja la tinc, ja l'he adquirida, ja la guardo, sinó que la pau és una realitat que es va creant i recreant cada dia, i cada dia l'hem de buscar dins el nostre cor, on hi ha moviments de desacord, d'enveja, d'alguna mena d'agressivitat. Tot això ho hem d'anar reordenant sota el lema de la pau. Buscar-la, vol dir primer de tot, voler-la, perquè si no la volem, ja no la busquem; en canvi, quan volem una cosa la busquem. Vol dir, també, posar-nos en moviment per tenir-la, per adquirir-la. Per tant, mireu de voler la pau, de treballar per la pau, i si la busquem l'aconsegüem, encara que no del tot. Diu sant Benet: *procura aconseguir-la*. No vol dir ja l'aconsegüiràs i la tindràs, sinó que, sempre podem anar



més enllà en la recerca de la pau. I, com la podem buscar? Què ens pot ajudar a buscar la pau i aconseguir-la?

Tenint present el context de la Regla, diria que és fonamental de trobar la pau al fons del cor. Trobar la pau al fons del cor vol dir que hem d'anar fent un procés en el qual ens sentim reconciliats amb Déu, no pels nostres mèrits, sinó pels de Jesucrist. I, a partir d'aquí, mireu de fer una obra de reconciliació, de pau, al nostre entorn. Si el cor no és pacificat, serà més difícil que les nostres relacions no siguin neguitoses, que no siguin, d'alguna manera, combatives, agressives, etc.

Per tant, és important de posar aquesta pau al cor. Com posar-la-hi? Doncs, a partir de fer aquesta recon-

ciliació amb un mateix i amb Déu. A partir d'un treball interior que la tradició monàstica anomena la guarda del cor, allò que sant Benet diria: **estar atent al nostre món interior, als pensaments, veure quins desigs, quins impulsos sentim en el fons del cor**. I, a partir d'aquí, amb la pregària, si cal amb l'ajuda d'alguna persona, posar-hi silenci, posar-hi pau.

A partir d'aquí sortiran dos dels instruments de les bones obres que trobem a la Regla: *no donar una pau fingida*, és a dir, no fer gestos que deixin entendre que estem reconciliats quan en el fons no ho estem, no fer gestos fingits. El cas que suggereix a sant Benet la idea, el fet de donar-nos la pau en la celebració de la missa, que no sigui un gest ritual,

que no ho fem perquè toca, sinó perquè des del fons del cor volem que sigui un signe de reconciliació amb aquells a qui donem la pau i amb tots els altres que formen aquella assemblea, que viuen dins l'Església, són membres de l'Església i, d'alguna manera, a tots els homes i totes les dones del món. El cas és que el gest sigui una realitat que està en el fons del cor, que no sigui només per compliment. Allò que fem externament, que correspongui al que vivim: no *donar una pau fingida*.

I un altre dels instruments és: *fer les paus abans de la posta de sol*. Quan un vol tenir el cor pacificat, vol estar reconciliat amb Déu i amb els germans, ni que sigui només en el fons del propi cor, abans de la posta de sol. És una frase treta de Sant Pau.

Podrà ser que, donada la psicologia humana, jo vulgui la reconciliació de seguida, en aquell moment, i potser l'altra persona -això va a temperaments- és d'aquells que puguen com el sidral i necessita un temps per anar-se abaixant, i si jo vaig a dir-li segons què i el sidral encara no ha baixat, potser encara posaré més llenya al foc. Caldrà esperar el moment oportú però, en el fons del cor, hi he de tenir aquesta voluntat de fer les paus, de reconcilia-

ció, que no vol dir no barallar-se, sinó que vol dir establir sentiments de cordialitat, de benvolença, de fraternitat, d'ajuda, d'estimació, etc. etc.

I encara un altre element que vull comentar que està relacionat amb la pau i la Regla (cap. 34) i que, encara que en sant Benet és un text per a una comunitat monàstica, jo diria que val no tan sols per a qualsevol col·lectiu cristià, com podeu ser els oblats, sinó que val per a la vida en la societat. En el cas concret de sant Benet, diu que si a un monjo li donen més llibertat d'acció que a un altre, o donen més coses a l'un que a l'altre, que aquell que té més, doni gràcies a Déu per allò que li donen però que no en senti orgull, que no ho vegi com un privilegi, sinó que, en tot cas, visqui amb humilitat per dir: "mira, jo sóc més feble i necessito que em donin més". I l'altre, aquell a qui no se li dona, que no s'entristeixi per l'enveja pensant: "mira, a aquell li han donat i a mi no", sinó que doni gràcies a Déu perquè no necessita tant, que és una mica més fort i no necessita tantes contemplacions.

Traslladat a un context més ampli, jo diria que això es pot aplicar al respecte als drets, a dons i a les qualitats dels altres, un respecte que

vol dir no tenir enveja. Per tenir la pau al cor, l'enveja és contrària a afavorir aquesta pau. Cal respectar i estar content que cadascú tingui allò que necessita, mirar que tothom tingui el necessari i, d'aquesta manera, diu sant Benet tots estaran en pau, sense que, per part nostra, hi hagi una actitud d'enveja, d'una igualtat mal entesa, perquè si estic pensant en un monjo que quan arriba la tardor ja va amb quatre jerseis i que jo ni a l'hivern no els necessito, per què me n'han de donar quatre, si amb un en tinc prou. Doncs, això que sembla tan senzill, té moltes aplicacions en la vida de cada dia.

Com buscar la pau i procurar aconseguir-la? Doncs, demanant-la com un do, com una gràcia de Déu, perquè la pau autèntica només pot venir de Déu. Cal, doncs, que nosaltres ho treballem i hi posem tot el nostre esforç. I cal també que en la pregària demanem amb intensitat aquest do, i certament que Déu ens el farà. I si treballem cada dia per aquesta pau en el nostre interior, al voltant nostre i en els qui viuen al nostre voltant, la nostra pregària, el nostre compromís, la nostra acció a favor de la pau, serà més coherent i Déu el beneirà més. ✕



PETITA CR—NICA
DEL VIATGE A
VALFERMOSO DE
LAS MONJAS,
A 38 KMS. DE
GUADALAJARA,
DEL 30 DE JUNY
AL 7 DE JULIOL
DEL 2003.

MA. PILAR FARRÀS



És agradable de retrobar-nos oblats i simpatitzants, si tenim en compte que alguns feia temps que no havien viatjat amb nosaltres. N'hi havia que venien per primera vegada, i estem segurs que s'hi van trobar molt bé. Ens acompanyava el pare Lluís Planas i, en total, érem quaranta.

Va ser un viatge descansat, ja que només el primer dia i el darrer, vam haver de transportar els equipatges. A l'hostatgeria, les monges de Valfermoso ens reberen molt bé, tinguérem un tracte familiar.

Compartírem Laudes, Missa i Vespres amb les monges, quan els horaris i els desplaçaments ens ho permetien. Uns dies fèiem sortides del matí al vespre. D'altres anàvem a dinar a Valfermoso. Cal dir que aquest monestir benedictí està situat entre arbredes, a la fondalada de la vall del riu Badiel. És un lloc tranquil i fresc.

El primer dia ens aturem a Saragossa, fem una visita a la Mare de Déu del Pilar i, tot seguit, ens dirigim a Calatayud per tal de dinar-hi. Seguint el camí ens aturem a Santa Maria de Huerta, monestir cistercenc. Arribem a Valfermoso, ens acomodem a l'hostatgeria i tenim el primer sopar.

El dia 1 de juliol anem cap a Sigüenza, visitem la catedral i donem una volta per la població. A la tarda anem a Atienza, on ens

acompanya el rector de la parròquia de San Gil, església romànica. Amb molt interès ens mostra les obres d'art que conserva. Ell mateix ens acompanya a l'església de San Bartolomé, convertida en museu per tal de poder tenir cura de les moltes peces de valor procedents d'altres esglésies de la població.

El dia 2 visitem Toledo. La guia, Ma. Sagrario, ens espera a la "Puerta de Bisagra", i des d'un magnífic mirador ens fa una explicació del panorama. Caminem per carrers estrets, molts d'ells coberts amb tendals per tal de protegir-se del sol durant la processó de Corpus. Visitem la catedral, la sinagoga del Cristo de la Luz, la de Santa Maria la Blanca, i el famós quadre del Greco "El entierro del conde Orgaz". Admirem, també interessants façanes de cases i convents. (La tradició diu que Gustavo-Adolfo Bécquer s'hi passejava buscant-hi inspiració per als seus llibres).

El dijous, dia 3, fem un recorregut per l'Alcarria. Paisatges fèrtils d'una comarca on es recull molta mel; veiem el pantà d'Entrepeñas. Ens aturem a Brihuega i el rector de la parròquia ens acompanya per mostrar-nos l'església i la cova de la "Virgen de la Peña". També hi visitem "los reales jardines de la fábrica de paños". Continuem cap a Pastrana, ens aturem davant el palau ducal i visitem el museu parroquial

on hi ha interessants quadres, tapisos, etc.

El divendres, dia 4, visitem El Poular, monestir benedictí situat a la "sierra del Guadarrama". Dinem al poble de Rascafría i a la tarda fem el circuit per la "sierra" fins al port de Navacerrada.

El dissabte, dia 5 visitem Aranjuez, on admirem els famosos jardins i visitem "la casita del Príncipe i el palau reial.

Diumenge, dia 6, fem una visita matinal a Guadalajara, guiats per un matrimoni que s'hostatjava a Valfermoso, de nom Maria i Luís, els quals molt amablement es van oferir per fer-nos aquest servei. Ens mostraren les esglésies i els edificis més remarcables. Dinem a Valfermoso.

Una monja ens demana si podem ballar una sardana. Dit i fet: amb les nostres millors veus (!!) entonem els nostres cants i, amb molt bona voluntat, hi ha la ballada de sardanes. La mare abadessa ens sorprengué amb un berenar de comiat a l'ombra dels arbres del jardí.

Dilluns, dia 7, després de Laudes i Missa, esmorzem i empenem el camí de retorn. Fem una breu parada per visitar Soria. Dinem a Tarazona, i cap a casa falta gent.

Ben sincerament, crec que varen ser unes agradables i tranquil·les vacances. Fins l'any que ve, si Déu vol. ∞

NOTIFICACIONS

ELS NOSTRES DIFUNTS

Enric Boada i Bayona, d'Olesa de Montserrat

Roser Cendra i Ortolà, de Barcelona

Pere Coll i Bardolet, de Sant Joan de Vilatorrada

Ignàsia Forner i Valldaura, de Manresa

Dolors Jubany, de Mataró

Roser Muñoz i Axerías, de Barcelona

Dolors Ribert i Gòdia, de Barcelona

Fina Valero i Martínez, de Barcelona

FAMILIARS D'OBLATS

Josep Miró i Bonastre, pare dels esposos Joaquim Miró i Cèlia Sánchez

Consol Palau, mare de la Mercè Casas

Rosa Il, nora dels esposos Josep Morató i Trini Vila

QUE REPOSIN EN LA VOSTRA PAU ETERNA

ANIVERSARI / Per Montserrat Bach

Aquest estiu ha fet un any de la mort d'en Rossend Aloy. Voldríem, amb aquestes ratlles, recordar el bon amic. Ens vam conèixer en un viatge que els oblats férem a Àustria, ja fa uns quants anys. En Rossend i l'Àgueda venien per primera vegada, junt amb la seva mare, l'Antònia Pina, que era oblata. Així van conèixer els oblats. Al cap d'un temps van demanar l'entrada. Van fer l'oblació el 16 de desembre del 1984. Quan es va constituir el tercer grup de pregària a Barcelona, el matrimoni Aloy en va formar part. Això va ser motiu per conèixer-nos més. Cal dir que foren fidels i constants a assistir-hi. Tenim el bon record d'en Rossend, particularment del temps que va ser secretari de la junta dels oblats, pel seu servei als germans amb bon zel i la voluntat de sempre per ajudar en el que calgués. Més tard va ser provat per una malaltia que li va fer conèixer de més a prop el camí de la creu. El grup de pregària vol fer arribar a l'Àgueda el testimoni d'afecte i el bon record que tenim d'en Rossend.

NOTES INFORMATIVES

TRIPLE FESTA A LA CATEDRAL DE BARCELONA. El passat 21 de març els oblats seglars benedictins tinguérem una diada molt emotiva: S'esqueia la festa del trànsit de sant Benet. Vam assistir a la primera missa entre nosaltres del novell sacerdot Mn. Joan Díaz, oblat de fa uns cinc anys. I era la reinstauració de les eucaristies que mensualment celebràvem a l'altar de sant Benet de la seu barcelonina.

Un agredolç ens envaïa, ja que s'acabava el termini dels EEUU per bombardejar l'Iraq (com tristament ha estat així). La pau tan desitjada s'ha vist trencada. Que sant Benet, pare d'Europa, vetlli pel nostre pobre món. Preguem per això, ja que el nostre lema de benedictins és PAX. M.T.C.

CARLES NORIEGA, antic novici dels oblats, va fer la professió monàstica temporal al nostre monestir de Montserrat el passat sis d'agost, festa de la Transfiguració del Senyor. Que Santa Maria l'ajudi a anar endavant en l'escola del servei diví.

NOTIFICACIONS

CALENDARI - ACTIVITATS DELS OBLATS BENEDICTINS. ANY 2004

GENER

26 Inscipcions recés al S. d'El Miracle

FEBRER

7/8 RECÉS al Santuari d'El Miracle

MARÇ

1 Inscipcions Domínica Laetare

2/3/4/5 CONFERÈNCIES a LESTONNAC

21 DOMÍNICA LAETARE

22 Eucaristia, altar de St. Benet. Catedral

ABRIL

12 Inscipcions Trobada

Inscipcions excursió primavera

24/25 TROBADA, per compartir la vida i la fe

MAIG

15/16 EXCURSIÓ CONVIVÈNCIA

24 Inscipcions Recés/Regla benedictina

JUNY

5/6 RECÉS/REGLA B.

17 Conferència/Eucaristia a LESTONNAC

Del 17/06

al 05/07 EXCURSIÓ-CONVIVÈNCIA (previsió)

JULIOL

13 Eucaristia, altar de st. Benet - Catedral

AGOST

23 Inscipcions Trobada (tèl.mòbil)

SETEMBRE

4/5 TROBADA per compartir la vida i la fe

27 Inscipcions Exercicis Espirituals

OCTUBRE

8/12 EXERCICIS ESPIRITUALS

NOVEMBRE

8 Inscipcions Trobada

11 Conferència/Eucaristia a LESTONNAC

20/21 TROBADA per compartir la vida i la fe

22 Inscipcions Domínica Gaudete

DESEMBRE

12 DOMÍNICA GAUDETE

INSCRIPCIONS:

Ma. Dolors Tresserras, Tel. 93 828 06 36 / mòbil 656 40 80 57

dia indicat a partir de les 9 del vespre.

Informació Tresoreria: Sebastià Grau, Tel. mòbil 609 37 94 93

APARTAR-SE DE LES MANERES DE FER DEL MËN

(RB C. IV)

